

v.Kelst

Geschreven door Karel Puts

www.kputs.nl
2^e uitgave

© This work is copyright protected

v.Kelst

Een streekverhaal

Op de weg reed een wagen met daarin een man die er ernstig uitzag en zo af en toe in de lucht keek. Het was goed weer en er waren maar enkele wolken te zien. Achter de cabine waar de bestuurder zat was een laadruimte die gevuld was met een laser. Het bestaan van het wapen waar de man, een Nederlander, mee rondreed was geheim gehouden en niet in de publiciteit gebracht. Het was een krachtig wapen dat in staat was projectielen hoog in de lucht onschadelijk te maken. Naast de man bevond zich nog meer apparatuur die hij vanuit de laadruimte naar binnen had gehaald. De man was alleen en het was gemakkelijker en eenvoudiger de apparatuur binnen handbereik te hebben. Met de apparatuur stond hij in verbinding met het hoofdkwartier van waaruit hij opdrachten kreeg. Op een beeldscherm kon hij het luchtruim zien met de vliegtuigen en projectielen die in zijn nabijheid in de lucht waren. In Europa reden meer van deze wagens rond die een gordel vormde waarmee raketten onschadelijk konden worden gemaakt. De raketten van de vijand die niet waren geraakt werden met lasers in de ruimte onderschept en als er dan

nog raketten onbeschadigd op hun doelwit afvlogen konden deze door de lasers in America uitgeschakeld worden. Op dat moment waren er enkele vliegtuigen in de lucht, waarvoor hij niet in actie hoefde te komen. Hij had ook een grote bril waarmee hij datgene wat op het beeldscherm te zien was, kon bekijken en mededelingen kon ontvangen. Daarmee kon hij ook, met gesproken instructies aan de computer, op afstand de laser afvuren. De weg waarop hij reed was verlaten. Het was oorlog en de mensen waren massaal gevlucht. Hij was op weg naar een ontmoetingspunt met de Amerikanen ergens in het westen van het land en was door Maastricht gereden en naderde de stad Venlo. De stad lag er verlaten bij en hij ging langzamer rijden. Hij stopte langs de kant en keek door zijn bril, die hij ook als verrekijker kon gebruiken. Dat duurde enkele minuten. Geen levensteken te zien, alles was verlaten. Hij trok een blikje frisdrank open en nam een flinke slok. Op dat moment begonnen op zijn apparatuur lampjes te branden, aan en uit te gaan, berichten kwamen binnen. Het alarm ging af. Vanuit het hoofdkwartier kreeg hij mededelingen binnen dat de vijand raketten had gelanceerd die in een baan zaten die binnen het bereik van zijn laser kwamen. Hij wachtte totdat ze op zijn beeldscherm zichtbaar waren en ging met zijn wagen op een goede plek staan waar hij de laser kon afvuren. Daarna stapte hij de wagen uit en ging op een afstand daarvan staan. De raketten zag hij als stipjes in zijn bril en werden gemarkeerd, daarna duurde het niet lang meer voordat de laser actief werd en de laser door de man werd afgevuurd. De laserstraal raakte de raket die daarna ontplofte. In zijn bril zag hij het gemarkeerde stipje verdwijnen. Aan de andere kant zag hij een raket voorbij komen die hij niet meer kon onderscheppen. Hij gaf het door en kreeg te horen dat hij nog niet weg moest gaan er konden nog meer raketaanvallen volgen. De tijd verstreek en de man controleerde de apparatuur en de laser. Alles werkte goed. Hij ging weer in

de wagen zitten en bekeek zijn omgeving. Het was al middag geworden. Na enkele uren wachten kreeg hij het sein dat het veilig was. Hij maakte zich gereed om verder te gaan. Langzaam reed hij door de straten van Venlo. Af en toe bleef hij even stilstaan en keek om zich heen. Hij naderde het stadhuis, nog een bocht en hij kon het zien. Daar stonden een aantal Amerikaanse soldaten die hem stil lieten staan. Ze vroegen hem uit te stappen. Dat deed hij. Een van de soldaten kwam op hem toe en vroeg wie hij was en wat hij aan het doen was. Een aantal andere gingen de laser bekijken.

‘Ik ben v.Kelst en ik heb de opdracht met deze laser vijandelijke raketten onschadelijk te maken. Uit de lucht te halen.’

Een van de soldaten zei, ‘Het komt uit Amerika.’

‘Ik ken dit wapen niet’, zei Mitchel.

‘Vraag het maar na, en check dan ook mijn identiteit.’

‘Dat zal ik doen’, hij liep weg bij v.Kelst en een andere soldaat gaf hem een mobiele telefoon. Hij begon te bellen. Daarna kwam hij terug en vertelde dat ze geen v.Kelst kenden en van dat wapen hadden ze ook nog nooit gehoord. v.Kelst bleef er rustig onder.

‘Je hebt toch wel van een laser gehoord?’

‘Ja natuurlijk, maar dit, dat ken ik niet.’ Ondertussen liep hij om de laadbak en bekeek de graveringen en de metalen plaatjes die erop waren aangebracht.

‘Het was een geheim wapen en ik heb mijn opdrachten, verder sta ik in contact met mijn hoofdkwartier. Laat mij contact met ze opnemen dan kunnen ze met jouw commandant bellen en die weer met jou.’

‘Okay’, werd even later gezegd.

v.Kelst ging in de wagen zitten, zette zijn grote bril op en begon te praten. Even later had hij verbinding met zijn hoofdkwartier. Hij legde de situatie uit, daarna moesten ze wachten.

Ze stonden bij elkaar en hij werd van alle kanten bekeken. Hij had een wat statig voorkomen, was lang en niet al te dik. Hij droeg geen uniform, maar was casual gekleed. Hij was gewapend maar had zijn wapen niet geladen. Het zat aan zijn riem onder het jasje dat hij droeg. Hij was meer geïnteresseerd in de techniek van het krachtige wapen dat aan hem was toevertrouwd. Met de ontwikkeling van het wapen had hij niets te maken gehad. Op een dag werd het gewoon aan hem overgedragen, nadat hij het sterk geautomatiseerde wapen kon afvuren. Ze begonnen wat met elkaar te praten. Enkele soldaten begonnen zijn loyaliteit tegenover Amerika uit te zoeken. Doordat ze de geschikte vragen niet kenden lukte dit niet helemaal, waardoor ze geïrriteerd raakten. Sommigen voelden waar hun wapen was. Iemand vroeg waar dat telefoontje bleef. Het werd hectisch en in de wagen van v.Kelst gingen lampjes branden, het alarm ging af. Hij zei dat hij naar zijn wagen moest om te zien wat eraan de hand was. Langzaam liep hij er heen en ging erin zitten. Hij hoorde dat er raketten waren afgevuurd en dat hij de laser gereed moest brengen. Hij vertelde het aan de soldaten en liet aan luitenant Mitchel, met wie hij in het begin had gesproken, op een beeldscherm een bericht lezen. Mitchel was aan het twijfelen, hij ging bellen. Daar was echter geen tijd voor. Hij stond tussen de gebouwen en moest ergens anders gaan staan. Hij vertelde het aan de soldaten die het maar aarzelend toestonden. ‘Wie was de vijfentwintigste president’, vroeg iemand aan hem. Hij wist het antwoord niet. Hij kende niet alle namen van de presidenten van de Verenigde Staten van Amerika uit zijn hoofd. Zijn manier waarop hij er echter mee omging, hoe hij erover nadacht, schonk hen vertrouwen in hem. Als hij ook het goede antwoord wist. McKinley zag hij in zijn bril staan.

Hij zette zijn wagen in de nabijheid van de oever van de rivier neer. Daar was genoeg ruimte om de laser af te vuren. Hij bracht het wapen in gereedheid en wachtte af. Hoog in de lucht waren stipjes te zien die v.Kelst op zijn beeldscherm had zien aankomen. Hij liet het laserwapen automatisch het doel zoeken en vuurde. Het was raak. Hij had de laser zo ingesteld dat het meteen een tweede keer kon vuren. Zodra hij het seintje kreeg dat het zover was vuurde hij nog een keer. De raket vloog nog een eind verder, maar was geraakt. Stukken ervan draaiden buiten de dampkring rond, totdat ze in de dampkring terechtkwamen en verbrandden. De Amerikaanse soldaten stonden omhoog te kijken en zagen wat er gebeurde. Sommigen vergewisten zich ervan dat de raketten naar het westen hadden gevlogen en knikten naar elkaar. v.Kelst stapte uit de wagen en de soldaten gingen naar hem toe. Hij kreeg een hand van Mitchel en enkele schouderklopjes van anderen soldaten. Hij klom daarna in de laadbak en zette enkele luiken open. Daarna ging hij na in welke staat de laser verkeerde. Hij was er niet ontevreden over, hij maakte aantekeningen en verzond ze naar het hoofdkwartier.

De volgende dag reden ze gezamenlijk verder. Mitchel en zijn soldaten hadden de opdracht gekregen bij de laser te blijven en v.Kelst te helpen. Ze reden door Tegelen kwamen in Beesel bij een veerboot te staan en gingen op zoek naar de veerman, maar konden hem niet vinden. Iemand die de techniek van de veerboot begreep, kreeg beweging in het veer en zette iedereen over. Daarna reden ze verder naar het westen en reden op een weg door een bos. Het duurde niet lang totdat ze in het plaatsje Helden aankwamen waar ze stopten. Mitchel en v.Kelst hadden beide het bericht gekregen in Helden halt te houden door de dreiging van een raketaanval. Ze reden op een weg en zochten een geschikte plek waar ze de laser tegen de raketten konden gebruiken. Ze reden verder en aan het eind van de weg waar ze alleen links

en rechts konden afslaan, zagen ze schuin tegenover zich een wei. Die zouden ze kunnen gebruiken. Om daar te komen sloegen ze rechtsaf en volgden eerst de weg, daarna wilden ze door een opening tussen de bomen het weiland oprijden, maar nadat ze de weg hadden gevolgd zagen ze voor zich nog beter terrein dat niet omringd was met bomen. Ze besloten de laser daar neer te zetten.

Ze reden de wei op en vermeden drassige grond, waardoor ze niet vast kwamen te zitten. Nog verder kwamen ze op droge grond te staan dat onbebouwd was. v.Kelst bracht de laser wederom in gereedheid. De soldaten keken belangstellend toe, behalve Mitchel die aan het telefoneren was. Enkelen liepen om het wapen heen. Ze kenden lasers van lasershows die tot voorbij de wolken kwamen. Met openingen en heropening van winkels en bedrijven, maar ook op beachparty's, werden ze vaak gebruikt. Soms waren ze niet op de goede manier aangemeld, het kan ook zijn dat de lasershows helemaal niet waren aangemeld en weken vliegtuigjes en vliegtuigen ervoor uit als onverwacht een laserbeam kilometers ver in alle richtingen heen en weer werd bewogen. De ontwikkeling van de laser als wapen was minder openlijk, er gebeurde veel in het geheim. Het wapen waar v.Kelst mee rondreed was in zijn geheel geheim gehouden. Het was redelijk succesvol, v.Kelst hield het bij. Hij was tevens de operator van het laserwapen en wachtte af op de dingen die komen gingen. Mitchel stond met hem te praten. Hij had enkele van zijn soldaten aan hem voorgesteld. Ze hadden twee legervoertuigen bij zich die niet al te ver van de laser af stonden. Het wachten begon. Een uur ging voorbij, de soldaten gingen zich vervelen. Ze stonden bij de voertuigen en praatten wat met elkaar. Mitchel stond bij v.Kelst en ze keken af en toe in de lucht. Het duurde nog even totdat het alarm ging en v.Kelst de laser afvuurde. Bij de soldaten kon er een lachje vanaf. Een van

hen ging naar het wapen toe en maakte er een dansje bij. Ook Mitchel had een glimlach op zijn gezicht. v.Kelst zat aandachtig naar de apparatuur te kijken. Er was iets op komst, ze wisten nog niet wat. Het bleek de grootste aanval tot dan toe te zijn. De raketten van de vijand vlogen over ze heen. v.Kelst deed zijn best, maar het was onmogelijk ze allemaal onschadelijk te maken. Het hoofdkwartier vertelde v.Kelst dat ze niet konden zien wat de vijand zou gaan doen. Niet lang daarna viel de apparatuur gedeeltelijk uit en functioneerde niet goed, maar dat duurde niet lang. v.Kelst keek om zich heen, controleerde hier en daar, maar kon geen oorzaak vinden. Hij wist wat dat kon betekenen, ze waren ontdekt door de vijand. Hij ging naar Mitchel toe en vertelde het hem. Mitchel ging naar zijn soldaten en vertelde hen dat ze alles in gereedheid moesten brengen om te vertrekken. Ook v.Kelst begon met de voorbereidingen de laser in gereedheid te brengen om te vertrekken. Hij en Mitchel voelden de spanning tot het moment dat ze zeker wisten dat de vijand op ze gevuurd had. v.Kelst zei tegen Mitchel dat hij een goede schuilplek wist en dat ze achter hem aan moesten rijden. Hij haastte zich met de laser en ging daarna achter het stuur zitten. Ze verlieten het weiland en reden de weg op. Hij reed richting Meijel. Niet lang daarna reden ze het Nationale Park De Groote Peel in en minderden snelheid. Mitchel zag een vrouw en een kind langs de weg lopen en stopte zijn wagen. Hij vertelde ze dat er een aanval van de vijand op komst was en dat het beter was als ze met Mitchel meegingen. Aarzelend stapte de vrouw met het kind in een van de voertuigen en reden v.Kelst achterna. v.Kelst stond op een open plek in het bos waar een grote sterke deur in de grond open stond. Hij reed door de opening naar binnen, gevolgd door de twee legervoertuigen van de Amerikaanse soldaten. Langzaam schoof de deur dicht en op het moment dat ze dachten dat hij dicht was, werd de ruimte waarin ze zich bevonden ineens

fel verlicht. De aanval van de vijand was er een met een atoombom. De atoombom was ontploft. In Helden was al het levende dood. Op de plek waar v.Kelst en de Amerikaanse soldaten hadden gestaan was alles verbrand. Het was niet de grootste atoombom van de vijand die ze op hen hadden afgevuurd, maar groot genoeg om Helden en omgeving zwaar te treffen. Het was stil, ze keken elkaar aan. v.Kelst liep een gang in en vroeg de anderen hem te volgen. Nadat iedereen in de gang stond maakte hij de deur dicht die toegang gaf naar de toegangsopening van de schuilkelder. Onwennig om zich heen kijkend liepen ze v.Kelst achterna die hen naar een grote kamer bracht die tevens geschikt was als gemeenschappelijke ruimte. Daar namen ze plaats achter een tafel. Er moest georganiseerd worden. Iedereen wilde een slaapplek hebben voor de nacht en in de schuilkelder waren kamers genoeg met bedden en kasten. De slaapkamers werden als eerste in orde gebracht. Het licht in de keuken werd aangemaakt en er werd verse koffie gezet. Iedereen was weer in de gezamenlijke ruimte en iemand moest de leiding nemen. v.Kelst was degene die de schuilkelder het beste kende en aan hem werd de leiding toevertrouwd. Natuurlijk bleef Mitchel het bevel houden over zijn soldaten en had hij ook de leiding over de schuilkelder op zich kunnen nemen, maar hij liet begaan. Er moest nog van alles worden gedaan, de temperatuur en de luchtverversing was al geactiveerd. Een voor een gingen ze naar de keuken, namen wat te eten en gingen ergens zitten. De een nam een broodmaaltijd, een ander maakte een warme maaltijd in de magnetron warm. Er werd weer koffie gezet. Iedereen was in de gemeenschappelijk ruimte en er werd met elkaar gepraat. v.Kelst was in gesprek met Ladonna en Manou, de vrouw en het kind die Mitchel op weg naar de schuilkelder had meegenomen. Daarna bracht de vrouw Manou naar bed. Enkele uren later gingen de anderen ook slapen.

De volgende dag riep v.Kelst Mitchel bij zich en liet hem de schuilkelder zien. Naast de gemeenschappelijke ruimte lagen de slaapkamers. Aan de andere kant waren enkele kantoren, waarvan v.Kelst er een in gebruik had genomen. Bij de voorraadkast en de voorraadkamer kon je alleen door de keuken komen. Naast de ingang waar de wagens stonden was er een ruimte waarin metingen konden worden verricht en waar drones stonden die ze door de omgeving konden laten vliegen. Ze gingen naar v.Kelst zijn kantoor en v.Kelst begon over de wapens van de soldaten te praten. Hij was van mening dat de wapens in de kast in de gemeenschappelijke ruimte gezet moesten worden en dat Mitchel de sleutel daarvan bij zich hield. Mitchel zag wel wat in het idee en gezamenlijk gingen ze naar de soldaten toe. Mitchel vertelde het aan de soldaten en ging een voor een naar ze toe. Hij kwam bij Sean die gaf zijn wapens af en zag aan zijn gezicht dat hij nog wat achterhield en ze wisselden enkele blikken met elkaar, met de rest ging het al bijna evenzo. Daarna zei v.Kelst dat hij een aantal drones had die hij wilde gaan gebruiken voor metingen in de lucht en om te kijken hoe de omgeving eruit zag. Daarvoor had hij twee drone-operators nodig. Hij nodigde iedereen uit om een test af te leggen om te kijken wie het meest geschikt was voor drone-operator. Dagen gingen voorbij zaken werden verder georganiseerd. Gidget de enigste vrouw onder de Amerikaanse soldaten en Ladonna waren meestal in de keuken bezig.

v.Kelst had contact gekregen met het hoofdkwartier en ze waren het erover eens geworden dat v.Kelst de leiding had. Het volgende wat hij moest doen was de laser onbruikbaar maken. Als ze de schuilkelder zouden verlaten en opgehaald zouden worden konden ze de laser niet meenemen. Hij wilde daarvoor de hulp van twee man inroepen en ging daarvoor naar de huiskamer, zoals de gemeenschappelijke ruimte werd genoemd. Het werden in totaal vijf

man die op weg gingen naar de voertuigen. Daar aangekomen werden de voertuigen die Mitchel bij zich had en die voor een langere periode stil zouden blijven staan, onder handen genomen. v.Kelst ging naar de laser en maakte alle bedradingen los. De apparatuur maakte hij onbruikbaar zodat niemand er nog wat aan had. Voor het ontmantelen van de laser van de energiebron had hij hulp nodig. Een takel die aan het plafond hing werd in positie gebracht en een deel van de laser werd eraan bevestigd. Daarna werd het naast de wagen gelegd. Het duurde nog een tijd voordat de hele laser was ontmanteld en v.Kelst er tevreden mee was. Ondertussen was Mitchel bezig met het selecteren van de drone-operators. Zijn keus was gevallen op Enaku en Stetsen. Zij waren het meest geschikt, omdat ze enige ervaring met drones hadden.

Nog dezelfde week zouden ze met een drone een vlucht maken boven het terrein waaronder de schuilkelder zich bevond. v.Kelst zat in de ruimte waar de monitors stonden die het beeld van de drones ontvingen. Hij bekeek de drones die gereed stonden voor gebruik. Ze werden in een sluis gestopt die ze tot aan de oppervlakte bracht. Stetsen bracht zijn drone als eerste in de lucht en op de monitor werd de weidse omgeving zichtbaar. Meteen daarna begonnen de meetresultaten bij v.Kelst binnen te komen. Hij keek erna en zei er niets over. Hij liet Stetsen de omgeving nog meer verkennen en de drone begon hoger te vliegen. Ook Enaku had zijn drone in de lucht gebracht en ging op lagere hoogte verder de omgeving in. Nadat de eerste vlucht was voltooid, stonden de drones op het platform en werden vastgegrepen en opgeladen. Er volgden die dag nog meer vluchten waarbij de omgeving

systematisch werd verkend en metingen van de radioactiviteit werden gedaan. Daarna gingen de soldaten naar de huiskamer. v.Kelst bleef alleen achter en bekeek de meetresultaten. Hij nam ze mee naar zijn kantoor en legde ze op zijn bureau. Hij nam een blikje frisdrank uit een koelkastje en ging in een stoel zitten. Hij had niet veel met het leger. Eigenlijk was het nog geeneens een leger, maar een op zijn taak berekende krijgsmacht. Voor een compleet leger waren er minstens twee keer zoveel manschappen nodig. Bij de laatste oorlog hadden ze het vijf dagen volgehouden. Nou ja wat zijn nou vijf dagen. Zonder geallieerden gaat het niet, tenzij je een grote uitvinding zou kunnen doen. Op een dag, al een hele tijd geleden, stond een dikke man voor hem die hem secondelang aankeek en hem vroeg met hem mee te gaan. Ze kwamen in een kantoor met een bureau, waarachter een vlag, niet de gewone maar de betere uitvoering daarvan. Ze hadden een lang gesprek met elkaar over de politiek. Wat hij van het leger vond. Hoe hij over Amerika dacht. Wat hij van Nederland dacht en van het Nederlandse bestuur. Zou hij geen rol daarin willen hebben. Daarna volgden nog meer gesprekken. Naast zijn kantoor was nog een kantoor. De deur van dat kantoor ging open en Doenna kwam binnen. Ze was de secretaresse van v.Kelst en kwam de meetresultaten ophalen. v.Kelst gaf ze aan haar en andere stukken die ze kon doorsturen. Daarna ging ze weer terug naar haar kantoor. In het kantoor van Doenna was een deur met een trap erachter die uitkwam in een tunnel die onder de huiskamer en onder de gang doorliep naar het andere gedeelte van de schuilkelder waar inwoners uit de omgeving verbleven. Niemand wist ervan af alleen zij en v.Kelst. Ook Mitchel niet, v.Kelst had Mitchel er niets over verteld daar hij van Amerika de soldaten voor gevechtsdoeleinden moest gebruiken. De secretaresse van v.Kelst hield van de historie en haar viel regelmatig de gelijkenissen op tussen België en Nederland en hoe

ongeriefelijk ze het eigenlijk vond dat België en Nederland van elkaar gescheiden zijn. Als landen zoveel met elkaar gemeen hebben waarom zouden ze dan gescheiden van elkaar zijn, dacht ze dan. De drones werden vaker in de lucht gebracht om metingen te verrichten. Ze vlogen ook verder dan alleen in de omgeving van waar de schuilkelder zich bevond. v.Kelst bekeek het met interesse op de monitors. Het was de radioactiviteit dat hen vasthield in de schuilkelder, dacht v.Kelst, nadat hij had opgeruimd en zijn kantoor had verlaten. Ladonna was in de keuken bezig met de maaltijden, Manou had ze bij zich en hielp een beetje mee. Ze had haar handen vol deeg en in haar gezicht zat ook een beetje. Gidget stond bij de soldaten die naar een film zaten te kijken. Ze liep verder naar de tafel en ruimde die op. Als het eten gereed was konden ze allemaal aan tafel plaatsnemen, als ze dat wilden. Ze hield een game in de hand en las waar het over ging. Ze zaten al geruime tijd in de schuilkelder die berekend was op meer mensen. Iedereen had zijn eigen slaapvertrek en ze konden het goed vinden onder elkaar. Het werk was verdeeld en ze hielden zich eraan. Ze zaten nog niet te lang in de schuilkelder, ernstige spanningen onder elkaar waren niet ontstaan.

v.Kelst zat in een kantoor waarin ook de Amerikaanse vlag niet ontbrak. Op een dag kwam Mitchel bij hem en tot zijn verbazing zag hij iemand bij hem staan waarvan hij het bestaan niet kende. Hij bleef staan en keek ze beide aan. ‘Hallo’, zei Doenna tegen Mitchel, waarna ze met haar notitieblok wegliep naar haar kantoor. Mitchel keek naar v.Kelst met opgetrokken schouders en uitgestoken handen. v.Kelst glimlachte een beetje en zei ‘Wil je weten wie dat was?’ Daarna vertelde hij hem over het andere gedeelte van de schuilkelder, wie daar schuilden en hoeveel dat er waren. Hij vertelde ook dat hij Mitchel en de soldaten bij elkaar moest houden.

De dag dat Manou jarig was naderde en bijna iedereen wist het. Ladonna had wat slingers in de voorraadkast gevonden die ze apart had gelegd. Er heerste een kleine feeststemming op de dag dat ze jarig was. Al 's-morgens vroeg kreeg ze de felicitaties van Gidget. Daarna volgden die van Enaku en Sean. Aan de ontbijttafel werd ze gefeliciteerd door Stetsen en Mitchel, van Delsin kreeg ze een kroontje op haar hoofd gezet. Ook v.Kelst kwam ze die morgen tegen die haar feliciteerde met haar verjaardag. Met een cupcake in de hand keek ze naar het spelletje dat 's-middags werd gespeeld. Iedereen ging met een ei op een lepel en de lepel in de mond een afstand van vijf meter lopen en wie dat het snelste had afgelegd zonder het ei te laten vallen, had gewonnen. Moe en gelukkig ging ze die avond naar bed.

Dagen gingen voorbij en de herinnering aan het kinderfeestje vervaagde. Erg veel was er niet te doen. Alleen Stetsen en Enaku hadden met de drones van tijd tot tijd een vaste bezigheid. De anderen waren veelal in de huiskamer, speelden kaarten, keken film, praatten met elkaar. v.Kelst was in de weer met schema's, halveringstijden en lijsten. Hij vond dat het er niet zo slecht uitzag, maar wou er nog niets aan de anderen over vertellen. Hij had er contact over met Amerika. Maar ook over andere zaken, over de oorlog, de laser, de raketten. Na een lang gesprek liep hij met een ernstig gezicht naar de soldaten in de huiskamer. Hij was gekleed in een grijze broek, wit hemd en das. Hij kreeg de aandacht en iedereen die hem zag bleef naar hem kijken, hielden op met wat ze aan het doen waren. Hij sprak ze toe. 'De schuilkelder is groter dan dit gedeelte waarin we verblijven en verder hier vandaan staan ook raketten om ons te verdedigen. We hebben opdracht gekregen ze te gebruiken. Het is een geautomatiseerd systeem, er is geen crew voor nodig om ze af te vuren. Jullie hulp kan ik wel gebruiken door met de drones rond te vliegen waarmee jullie mij een impressie kunnen geven van hoe de situatie buiten is.

Natuurlijk moet er een code ingevoerd worden en moeten er twee een sleutel omdraaien. Dat zullen ik en Mitchel doen.'

'Heeft u een code?' werd er gevraagd.

'Rechtstreeks van de President van de Verenigde Staten van Amerika', antwoordde van Kelst.

Nadat de raketten waren gelanceerd ging Mitchel naar de huiskamer. De anderen begonnen langzaam weer aan hen dagelijkse bezigheden. v.Kelst zat de metingen te bekijken met naast zich een lijst van projectielen en hun lading. Hij kwam erachter dat het geen al te grote atoombom was die ze op hen af hadden gevuurd en als de radioactiviteit nog wat zou afnemen dan zou het mogelijk zijn de schuilkelder, met beschermende kleding en andere voorbereidingen, te verlaten en met de voertuigen ergens anders heen te gaan. De radioactiviteit nam nog wat af en ook in het andere deel van de schuilkelder waren de voorbereidingen in volle gang om te vertrekken. De dag brak aan dat zij de schuilkelder verlieten en v.Kelst zag ze gaan. Hij, de soldaten en Ladonna met Manou zouden ook niet lang meer blijven. Op de dag dat ze weggingen stonden ze 's-morgens vroeg op. De auto's stonden vooraan in de schuilkelder bij de ingang. Iedereen was in de huiskamer en werd verdeeld over de voertuigen waarmee ze gingen. Daarna liepen ze er naartoe en stapten in. v.Kelst opende de ingang van de schuilkelder en Delsin reed als eerste weg, gevolgd door v.Kelst, luitenant Mitchel verliet als laatste de schuilkelder. Ze reden richting Delft en sloegen daarna een weg in naar een landingsbaan waar ze met een vliegtuig opgehaald zouden worden. De timing was belangrijk en ze zaten op schema. Het was stil in de auto's en ze

keken veel naar buiten. Ze zagen het vliegtuig dat ze kwam afhalen in de lucht. Het maakte nog een bocht en landde. Daarna keerde het vliegtuig zich en wachtte op degenen die ze kwamen ophalen. De voertuigen stopten op gelijke hoogte met het vliegtuig en iedereen stapte uit. In hen beschermende kleding liepen ze gezamenlijk naar het vliegtuig waar ze instapten. Nadat de tien waren gaan zitten, vloog het vliegtuig weg. In het vliegtuig begonnen ze zich te ontspannen en drong het langzaam tot ze door dat iedereen in veiligheid was. De Amerikaanse soldaten keerden terug naar Amerika en Ladonna met Manou werden herenigd met haar familie in Europa. Door de taal en de vele overeenkomsten tussen Nederland en België kwamen deze landen meer tot elkaar en stond een hereniging tussen beide landen niets meer in de weg.

Nadat de oorlog was beëindigd vond de hereniging plaats en bleven beide landen bij elkaar tot in alle eeuwigheid. Amen.

